

Ordføreren (Rump): De Udtalelser, der fremkom fra det ærede Medlem, vise, at jeg har Ret i, hvad jeg sagde, dengang Sagen var til 1ste Behandling, at der hos ham findes den Opfattelse, at naar galt skulde være, naar man skulde have en provisorisk Finantslov, saa maatte det dog i Kraft af den historiske Udvikling kunne fordres, at det, den indeholdt, støttede sig til Vedtagelser i Rigsdagen, hvilke Vedtagelser i Rigsdagen, efter hvad der fremgik af det ærede Mindretals Udtalelser, betød Vedtagelser i Folkethinget, idet det er klart, at han ikke vilde tage nogetsomhelst Hensyn til Vedtagelser i Landstthinget. Dette er imidlertid en urigtig Opfattelse. Naar de to Thing ere enige med Hensyn til alle Detailler vedrørende Finantsloven, altsaa vedtage Finantsloven i samme Skikkelse, bliver Rigsdagens, de to Things, Vedtagelse bestemmende for den finansielle Ordning i det følgende Aar; men naar dette ikke sker, naar de to Thing ikke kunne enes om en Finantslov, og Regjeringen saa i Mangel af en Finantslov selv maa sørge for en finansiell Styrelse, veed jeg ikke, hvorpaa det Krav, der opstilles, skal støttes, at Alt, hvad der sættes ind paa en foreløbig Finantslov, alle de Udgifter, der afholdes i Genhold til den, skulle være i Overensstemmelse med Vedtagelserne i Rigsdagen for alle Detailspørgsmaals Bedkommende. Det har i og for sig ikke nogetsomhelst Hjemmel, der foreligger ikke nogetsomhelst, hvorpaa man kan støtte det. Regjeringen maa paa sit eget Ansvar træffe de hertil hørende Bestemmelser, forelægge Hans Majestæt Forslaget og bære Ansvaret for, hvad der indeholdes i dette Forslag. Om den vil være i Stand til paa alle Punkter at følge Vedtagelserne i de to Thing, ja det er jo Noget, som ikke i al Almindelighed lader sig sige. I alt Fald kunde Regjeringen det ikke for det heromhandlede Aar af den simple Grund, at der ikke var vedtaget Nogetsomhelst i det andet Thing. Det var jo naturligtvis ganske i sin Orden, at Regjeringen saa vidt muligt følger de to Thing, men jeg see ikke, hvorpaa det ubetingede Forlangende herom skal støttes. Jeg finder det paa den anden Side ganske naturligt, at Regjeringen, naar den ikke kan faae at vide, hvilken Stemning der med Hensyn til de enkelte Poster gjør sig gjældende i det andet Thing, af den simple Grund, at man slet ikke der har villet forhandle nogetsomhelst Punkt, hverken paa Indtægts- eller Udgiftssiden, saa dog kan mene, at det kan have sin Interesse at erfare, hvorledes det andet Thing stiller sig. Det er det, som det ærede

Medlem er fortrydelig over, det er det, som han mener indeholder en Tilfidesættelse af Folkethingets Ret. Jeg kan nu ikke forstaa, hvorledes dette kan blive en Tilfidesættelse af Folkethingets Ret, at Landstthinget udtaler sig, naar Folkethinget ikke vil udtale sig. — Det vestindiske Spørgsmaal skal jeg ikke komme ind paa. Det har jo jævnlig spillet en Rolle i de senere Aar i Udvalgenes Betænkninger angaaende Statsrevisionens Arbejder. I Aar har Flertallet fundet det overflødigt at komme ind paa dette Spørgsmaal, og jeg skal derfor blot henvise til, hvad der tidligere er blevet udtalt af Udvalgenes Flertal. Det er meget fjedeligt, at dette Mellemvarende mellem Statskassen og Kolonialkassen stiger, men jeg kan ikke se, hvad der er derved at gjøre. Det kan lidt hjælpe at dolere over, at det sker, saalænge man ikke tilveiebringer Betingelserne for, at Kolonierne kunne bære de Udgifter, som ere dem paalagte, og det kunne de, som bekendt ikke, førend der gennem Lovgivningen træffes en retfærdigere Ordning af Forholdet mellem Moderlandet og Kolonierne

Finantsministeren (Strup): Jeg kan ganske slutte mig til de Udtalelser, vi nu hørte af den ærede Ordfører, hvad Tilskuddet eller Forskuddene fra Statskassen til de vestindiske Der angaar. Det forekommer mig at være aldeles klart, at Grunden til, at man nu i en Række af Aar har maattet yde Tilskud, er, at man i 1863, da man troede i alle Henseender at have ordnet de finansielle Forhold for de vestindiske Der, har taget grundig feil, idet man har antaget, at Derne vare i Stand til at bære Byrder, som det har vist sig, at det var umuligt for dem at bære. Indtil man altsaa kan blive enig om at sætte noget Andet og Fornuftigere i Stedet for den Ordning, der blev truffen i 1863, saalænge vedbliver, saa vidt jeg ser, ogsaa Nødvendigheden for os til, naar vi ellers ville beholde Kolonierne som Dele af det danske Monarki, at yde Tilskud til Dækning af Udgifterne derude. Jeg har gjentagne Gange udtalt, og jeg skal udtale paany, at jeg er saa villig som Nogen til at forhandle herom, men jeg beklager, at Billigheden andesteds ikke har været tilstede, og jeg har al Grund til at tro, at den heller ikke i dette Dieblit er tilstede, Billigheden til at ville forhandle om en anden Ordning af dette Forhold mellem Moderland og Kolonierne. Naar den ærede Ordfører for Mindretallet vil gjøre gjældende, at det er en Selvfølge, at naar vi betale Beløb for Vestindien af den danske Statskasse, saa maa ogsaa den danske Statskasse